Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

17. marts 2015*

»Dumping — import af ferrosilicium med oprindelse i Rusland — afslag på anmodninger om tilbagebetaling af betalt antidumpingtold — fastsættelse af eksportprisen — én økonomisk enhed — fastsættelse af dumpingmargenen — anvendelse af en anderledes metode end den, der blev benyttet ved den oprindelige undersøgelse — ændring i omstændighederne — artikel 2, stk. 9, og artikel 11, stk. 9, i forordning (EF) nr. 1225/2009«

I sag T-466/12,

RFA International, LP, Calgary (Canada), ved advokat B. Evtimov,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen, ved P. Němečková og A. Stobiecka-Kuik, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse K(2012) 5577 endelig, K(2012) 5585 endelig, K(2012) 5588 endelig, K(2012) 5595 endelig, K(2012) 5596 endelig, K(2012) 5598 endelig og K(2012) 5611 endelig af 10. august 2012 vedrørende anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold betalt på import af ferrosilicium med oprindelse i Rusland, for så vidt som der ved disse afgørelser meddeles afslag på tilbagebetaling af betalt antidumpingtold, med undtagelse af den antidumpingtold, i forhold til hvilken anmodningen er blevet afvist fra realitetsbehandling på grund af udløbet af den lovbestemte frist,

har

RETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M.E. Martins Ribeiro (refererende dommer), og dommerne S. Gervasoni og L. Madise,

justitssekretær: fuldmægtig L. Grzegorczyk,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. september 2014,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

Retsforskrifter

WTO-retten

1 Artikel VI, stk. 1, i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel fra 1994 (GATT) bestemmer, at »[d]e kontraherende parter erkender, at dumping, hvorved et lands varer indføres på markedet i et andet land til priser, der er lavere end varernes normale værdi, er forkastelig, såfremt den forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en på den kontraherende parts territorium etableret erhvervsgren eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en indenlandsk erhvervsgren«.

2 Aftalen om anvendelsen af artikel VI i GATT (EFT 1994 L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen«) er indeholdt i bilag 1A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) (EFT 1994 L 336, s. 3).

3 Antidumpingaftalens artikel 18, stk. 3, og artikel 18, afsnit 3.1, har følgende ordlyd:

»18.3. Bestemmelserne i [antidumpingaftalen] finder anvendelse på undersøgelser og fornyede undersøgelser af gældende foranstaltninger, som er indledt i henhold til anmodninger, der er indgivet på eller efter datoen for WTO-overenskomstens ikrafttræden for et medlem, jf. dog afsnit 3.1 og 3.2.

18.3.1 Beregningen af dumpingmargener som led i tilbagebetalingsprocedurer i henhold til artikel 9, stk. 3, finder sted på grundlag af de regler, der er anvendt i den seneste fastlæggelse eller fornyede undersøgelse af dumping.«

EU-retten

4 Den grundlæggende lovgivning om antidumping udgøres af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51, berigtigelse i EUT 2010 L 7, s. 22, herefter »grundforordningen«), som erstattede Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 1996 L 56, s. 1), med senere ændringer.

5 Grundforordningens artikel 2 angiver de regler, der regulerer fastlæggelsen af, hvorvidt der foreligger dumping. Artikel 2, stk. 1, definerer den normale værdi således:

»1. Den normale værdi fastsættes normalt på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet.

Når eksportøren i eksportlandet ikke fremstiller eller sælger samme vare, kan den normale værdi imidlertid fastsættes på grundlag af andre sælgeres eller producenters priser.

Transaktioner mellem parter, som synes at være forretningsmæssigt forbundne eller at have en indbyrdes kompensationsaftale, kan kun anses for at finde sted i normal handel, og priserne for de pågældende transaktioner kan kun anvendes til fastsættelse af den normale værdi, hvis det fastlås, at de ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold.

For at fastslå, om to parter er forretningsmæssigt forbundne, kan der tages hensyn til definitionen af indbyrdes afhængige personer i artikel 143 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks.«

6 Grundforordningens artikel 2, stk. 8 og 9, vedrører eksportprisen. De har følgende ordlyd:

»8. Eksportprisen er den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varen, når den sælges fra eksportlandet til [Den Europæiske Union].

9. Foreligger der ingen eksportpris, eller viser det sig, at der ikke kan fæstes lid til eksportprisen på grund af en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart, kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, hvortil de indførte varer første gang videresælges til en uafhængig køber, eller hvis varerne ikke videresælges til en uafhængig køber eller ikke videresælges i den stand, hvori de er indført, på ethvert rimeligt grundlag.

I disse tilfælde foretages der justeringer for alle omkostninger, herunder told og andre afgifter, der påløber mellem indførsel og videresalg, samt forventet fortjeneste med henblik på at fastsætte en realistisk eksportpris, frit [Den Europæiske Unions] grænse.

De omkostninger, for hvilke der skal foretages justeringer, indbefatter sådanne, som normalt bæres af en importør, men som er betalt af en anden part i eller uden for [Den Europæiske Union], der viser sig at være forretningsmæssigt forbundet med eller at have en kompensationsaftale med importøren eller eksportøren, herunder: normale transport-, forsikrings-, håndterings- og lasteomkostninger samt dermed forbundne omkostninger; told, eventuel antidumpingtold og andre afgifter, der skal betales i importlandet ved indførsel eller salg af varerne, samt en rimelig margen til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste.«

7 Grundforordningens artikel 2, stk. 10, bestemmer følgende om sammenligningen mellem eksportprisen og den normale værdi:

»10. Der foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Denne sammenligning foretages i samme handelsled for salg, der finder sted på tidspunkter, som ligger så tæt op ad hinanden som muligt og med behørig hensyntagen til andre forskelle, som berører sammenligneligheden af priser. Når den normale værdi og den konstaterede eksportpris ikke er umiddelbart sammenlignelige, tages der i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed. Enhver dobbeltjustering skal undgås, navnlig i henseende til rabatter, afslag, mængder og handelsled. Er de fastsatte betingelser herfor opfyldt, kan der foretages justeringer for følgende faktorer:

[…]«

8 Grundforordningens artikel 11, stk. 8, regulerer proceduren for tilbagebetaling af opkrævet told. Denne bestemmelse er affattet således:

»8. Uanset stk. 2 kan en importør anmode om tilbagebetaling af told, der er opkrævet, når det påvises, at den dumpingmargen, på grundlag af hvilken tolden er betalt, er blevet elimineret eller reduceret til et niveau, der er lavere end den gældende toldsats.

For at opnå tilbagebetaling af antidumpingtold skal importøren indgive en anmodning til Kommissionen. Anmodningen indgives via den medlemsstat, på hvis område varerne overgik til fri omsætning, og senest seks måneder efter den dato, på hvilken den endelige told, der skal opkræves,

blev behørigt fastsat af myndighederne, eller fra den dato, på hvilken der blev truffet afgørelse om den endelige opkrævning af beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig told. Medlemsstaterne videresender straks anmodningen til Kommissionen.

En anmodning om tilbagebetaling anses kun for behørigt dokumenteret, når den indeholder nøjagtige oplysninger om størrelsen af den antidumpingtold, der kræves tilbagebetalt, og alle tolddokumenter vedrørende beregningen og betalingen af det pågældende beløb. Den skal endvidere for en repræsentativ periode indeholde dokumenterede oplysninger vedrørende den normale værdi og de eksportpriser, der ved salg til [Den Europæiske Union] opnås af den eksportør eller producent, som er omfattet af tolden. I tilfælde, hvor importøren ikke er forretningsmæssigt forbundet med den pågældende eksportør eller producent, og sådanne oplysninger ikke umiddelbart foreligger, eller hvor eksportøren eller producenten ikke er rede til at meddele importøren oplysningerne, skal anmodningen indeholde en erklæring fra eksportøren eller producenten om, at dumpingmargenen er reduceret eller elimineret, som omhandlet i denne artikel, og at de relevante beviser vil blive forelagt for Kommissionen. Forelægger eksportøren eller producenten ikke sådanne beviser inden for et rimeligt tidsrum, afvises anmodningen.

Kommissionen beslutter efter konsultationer i det rådgivende udvalg, om og i hvilket omfang anmodningen skal tages til følge, eller den kan til enhver tid beslutte at genoptage en undersøgelse, og de oplysninger og resultater, der fremkommer som led i en sådan undersøgelse, som gennemføres i overensstemmelse med de derfor gældende bestemmelser, anvendes med henblik på at fastslå, om og i hvilket omfang tilbagebetaling er berettiget. Tilbagebetalingen af told skal normalt finde sted senest tolv måneder og under ingen omstændigheder senere end 18 måneder efter den dato, på hvilken en importør af den vare, der er omfattet af antidumpingtolden, har indgivet en behørigt dokumenteret anmodning om tilbagebetaling. Medlemsstaterne bør sikre, at den bevilgede tilbagebetaling finder sted senest 90 dage efter Kommissionens beslutning.«

9 Grundforordningens artikel 11, stk. 9, bestemmer følgende:

»I alle genoptagede undersøgelser eller undersøgelser om tilbagebetaling, som gennemføres i henhold til denne artikel, anvender Kommissionen under forudsætning af uændrede omstændigheder de samme metoder, som blev benyttet i den undersøgelse, der resulterede i indførslen af den pågældende told, idet der tages behørigt hensyn til bestemmelserne i artikel 2, særlig stk. 11 og 12, og bestemmelserne i artikel 17.«

10 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har fastlagt retningslinjerne for anvendelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 8, i sin meddelelse vedrørende tilbagebetaling af antidumpingtold (EFT 2002 C 127, s. 10, herefter »den fortolkende meddelelse«). Den fortolkende meddelelses punkt 3.2.3, som har overskriften »Undersøgelse af kravets berettigelse«, bestemmer bl.a. følgende:

»a) Generel metode […] I henhold til artikel 11, stk. 9, i grundforordningen skal Kommissionen anvende »de samme metoder, som benyttedes i den undersøgelse, der resulterede i indførelsen af den pågældende told, idet der tages behørigt hensyn til bestemmelserne i artikel 2 (konstatering af dumping), særlig stk. 11 og 12 (anvendelse af vejede gennemsnit ved beregning af dumpingmargenen), og bestemmelserne i artikel 17 (stikprøver)«. […]

b) […]

c) Anvendelse af resultater af fornyede undersøgelser I forbindelse med undersøgelsen af en anmodning om tilbagebetaling kan Kommissionen når som helst træffe beslutning om at indlede en interimsundersøgelse i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, i grundforordningen. Proceduren vedrørende anmodningen om tilbagebetaling vil blive suspenderet, indtil den fornyede undersøgelse er

afsluttet. Resultaterne af den fornyede undersøgelse kan anvendes til at afgøre, om en anmodning om tilbagebetaling er berettiget, forudsat at datoen for faktureringen af de transaktioner, for hvilke der kræves tilbagebetaling, ligger inden for den undersøgelsesperiode, der er omfattet af den fornyede undersøgelse.

d) […]«

Tvistens baggrund

11 Sagsøgeren, RFA International, LP, er et i Canada stiftet kommanditselskab, der sædvanligvis udfører sine daglige forretningsmæssige aktiviteter via sit i Schweiz beliggende datterselskab. Siden en ikke præciseret dato, der ligger efter den 25. februar 2008, har sagsøgeren med sit schweiziske datterselskab som mellemled opkøbt og i Den Europæiske Union importeret, videresolgt og oplagret ferrosilicium med oprindelse i Rusland, som fremstilles af to søsterselskaber, der er etableret i Rusland, nemlig Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (herefter »CHEMK«) og Kuzneckie ferrosplavy OAO (herefter »KF«). Ferrosilicium er en legering, der benyttes i fremstillingen af stål og jern.

12 Rådet for Den Europæiske Union vedtog den 25. februar 2008, som følge af en klage indgivet af ferrolegeringsindustriens forbindelsesudvalg (Euroalliages), forordning (EF) nr. 172/2008 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Kasakhstan, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Rusland (EUT L 55, s. 6, herefter »den oprindelige forordning«). I henhold til den oprindelige forordnings artikel 1 blev den endelige antidumpingtold af nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, fastsat til 22,7% for varer fremstillet af CHEMK og KF.

13 CHEMK og KF indgav den 30. november 2009 en anmodning om en delvis interimsundersøgelse, der alene vedrørte dumping, i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 3. Den undersøgelse, som Kommissionen indledte på grundlag af denne anmodning, omfattede perioden mellem den 1. oktober 2009 og den 30. september 2010 (herefter »den fornyede undersøgelsesperiode«).

14 Sagsøgeren indgav mellem den 30. juli 2009 og den 10. december 2010, i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 8, via de belgiske, tyske, italienske, nederlandske, finske, svenske og Det Forenede Kongeriges toldmyndigheder flere anmodninger om tilbagebetaling af betalt antidumpingtold til Kommissionen. Disse anmodninger vedrørte antidumpingtold, som sagsøgeren havde betalt i perioden mellem den 7. januar 2009 og den 10. december 2010. Tilbagebetalingsundersøgelsen vedrørte den periode, der løb fra den 1. oktober 2008 til den 30. september 2010 (herefter »tilbagebetalingsundersøgelsesperioden«). Med henblik på beregningen af nye dumpingmargener inddelte Kommissionen denne periode i to perioder, der for den førstes vedkommende løb fra den 1. oktober 2008 til den 30. september 2009 (herefter »den første undersøgelsesperiode«) og for den andens vedkommende løb fra den 1. oktober 2009 til den 30. september 2010 (herefter »den anden undersøgelsesperiode«). Den anden undersøgelsesperiode svarer til den fornyede undersøgelsesperiode.

15 CHEMK, KF og sagsøgeren (herefter under ét »CHEMK-koncernen«) tilsendte ved skrivelse af 12. januar 2011 Kommissionen en række redegørelser vedrørende CHEMK-koncernens struktur som svar på en anmodning om oplysninger fra Kommissionen i forbindelse med interimsundersøgelsesproceduren.

16 Kommissionen meddelte den 9. november 2011 sagsøgeren sine konklusioner vedrørende den første undersøgelsesperiode. Kommissionen fastslog for denne periode en negativ dumpingmargen, der gav anledning til tilbagebetaling af den af sagsøgeren betalte antidumpingtold.

17 Rådet afsluttede den 16. januar 2012, med vedtagelsen af gennemførelsesforordning (EU) nr. 60/2012 om afslutning af den delvise interimsundersøgelse vedrørende antidumpingforanstaltningerne på importen af ferrosilicium med oprindelse i bl.a. Rusland i henhold til [grundforordningens] artikel 11, stk. 3, […] (EUT L 22, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«), interimsundersøgelsesproceduren uden ændring af niveauet for den gældende antidumpingforanstaltning. Ved vurderingen af eksportprisen undersøgte og forkastede Rådet navnlig de argumenter, som CHEMK og KF havde fremført i forbindelse med den fornyede undersøgelsesprocedure for at påvise, at de sammen med sagsøgeren udgjorde én økonomisk enhed (23., 24., 36. og 37. betragtning til gennemførelsesforordningen).

18 Kommissionen meddelte ved skrivelser dateret den 5. og 6. juni 2012 sagsøgeren sine konklusioner vedrørende den anden undersøgelsesperiode. Det fremgår af disse dokumenter, at Kommissionen for denne periode beregnede en dumpingmargen, der beløb sig til 24,1%, således at anmodningen om tilbagebetaling for den nævnte periode ifølge Kommissionen skulle afslås.

19 Sagsøgeren anfægtede ved skrivelse af 20. juni 2012 Kommissionens konklusioner vedrørende den anden undersøgelsesperiode og fremsatte i den anledning sine bemærkninger.

20 Kommissionen vedtog den 10. august 2012 afgørelse K(2012) 5577 endelig, K(2012) 5585 endelig, K(2012) 5588 endelig, K(2012) 5595 endelig, K(2012) 5596 endelig, K(2012) 5598 endelig og K(2012) 5611 endelig vedrørende anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold betalt på import af ferrosilicium med oprindelse i Rusland (herefter under ét »de anfægtede afgørelser«), hvorved den dels efterkom de anmodninger om tilbagebetaling, der angik den første undersøgelsesperiode, for så vidt som disse anmodninger kunne antages til realitetsbehandling, dels meddelte afslag på de anmodninger om tilbagebetaling, der angik den anden undersøgelsesperiode. Sagsøgeren modtog meddelelsen om disse afgørelser den 14. august 2012.

De anfægtede afgørelser

21 Indledningsvis præciserede Kommissionen for det første i de anfægtede afgørelser tilbagebetalingsundersøgelsesperioden. Den fastholdt i den forbindelse den inddeling af denne periode i to perioder, som den allerede havde foretaget i løbet af tilbagebetalingsundersøgelsen (jf. præmis 14 ovenfor). I det omfang den anden periode svarede til den fornyede undersøgelsesperiode, angav Kommissionen, at denne kunne benytte konklusionerne fra denne undersøgelse til at vurdere berettigelsen af tilbagebetalingsanmodningen, således som det fremgår af den fortolkende meddelelse. For det andet undersøgte Kommissionen, hvorvidt tilbagebetalingsanmodningerne kunne antages til realitetsbehandling. Den fastslog i den anledning bl.a., at disse anmodninger delvist måtte afvises fra realitetsbehandling, eftersom de, i forhold til visse i løbet af den første undersøgelsesperiode gennemførte transaktioner, var blevet indgivet efter den i grundforordningens artikel 11, stk. 8, fastsatte seksmånedersfrist.

22 Kommissionen undersøgte dernæst berettigelsen af tilbagebetalingsanmodningerne.

23 Hvad indledningsvis angår eksportprisen anvendte Kommissionen for det første grundforordningens artikel 2, stk. 9, idet den lagde til grund, at sagsøgeren, gennem hvilken CHEMK og KF foretog deres eksportsalg, udøvede alle importfunktionerne i EU. Den beregnede herefter eksportprisen på grundlag af den pris, hvortil de indførte varer første gang blev videresolgt til en uafhængig køber, justeret for alle de omkostninger, der påløb mellem importen og videresalget, samt en fortjenstmargen, der blev fastsat til 6%, og en rimelig margen for salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger (herefter under ét »SAG-omkostningerne«). Kommissionen undersøgte for det andet det af sagsøgeren såvel som CHEMK og KF fremsatte argument om, at disse burde behandles som én økonomisk enhed, således at der ved fastsættelsen af eksportprisen ikke skulle foretages nogen justering for SAG-omkostningerne og fortjenstmargenen. Som svar på dette argument gentog

Kommissionen for det første sin konklusion om, at sagsøgeren skulle kvalificeres som en forretningsmæssigt forbundet importør som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 9. Den fandt for det andet, at spørgsmålet om, hvorvidt der forelå én økonomisk enhed, var uden relevans for de justeringer, der var foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, som udtrykkeligt finder anvendelse på de situationer, hvor eksportøren og importøren er forretningsmæssigt forbundne.

24 Hvad dernæst angår beregningen af dumpingmargenen fastslog Kommissionen for det første, at dumpingmargenen for den første undersøgelsesperiode var negativ, mens denne margen, som korrigeret efter sagsøgerens bemærkninger, beløb sig til 23,1% for den anden undersøgelsesperiode. Kommissionen præciserede for det andet, at den – inden for rammerne af tilbagebetalingsundersøgelsen og til forskel fra den undersøgelse, der havde ført til vedtagelsen af den oprindelige forordning – i første omgang havde beregnet en dumpingmargen for CHEMK og en margen for KF, før den havde fastlagt en gennemsnitlig dumpingmargen for CHEMK-koncernen. Den begrundede anvendelsen af denne nye metode med en ændring i omstændighederne i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 11, stk. 9, som skyldtes CHEMK-koncernens forandring af eksportsalgskanalerne for ferrosilicium, således at den nævnte metode ifølge Kommissionen var i overensstemmelse med kravene i denne forordnings artikel 2.

25 Endelig undersøgte Kommissionen de argumenter, som sagsøgeren havde fremsat som svar på dens fremsendelse af sine konklusioner angående tilbagebetalingsundersøgelsen. I den forbindelse undersøgte og forkastede Kommissionen for det første navnlig de argumenter, som sagsøgeren havde fremsat med henblik på at bestride, at der forelå en ændring i omstændighederne, der kunne begrunde anvendelsen af en ny beregningsmetode. For det andet forkastede den de argumenter fra sagsøgeren, der vedrørte begrebet én økonomisk enhed.

Retsforhandlingerne og parternes påstande

26 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. oktober 2012 har sagsøgeren anlagt denne sag.

27 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, er den refererende dommer blevet tilknyttet Anden Afdeling, hvortil denne sag følgelig er blevet henvist.

28 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling, og den har som led i de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er fastsat i artikel 64 i Rettens procesreglement, stillet sagsøgeren et skriftligt spørgsmål. Denne har besvaret spørgsmålet inden for den fastsatte frist.

29 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten under retsmødet den 17. september 2014.

30 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande for Retten:

— Delvis annullation af de anfægtede afgørelser, for så vidt som der ved disse afgørelser meddeles afslag på tilbagebetaling af betalt antidumpingtold, med undtagelse af den antidumpingtold, i forhold til hvilken anmodningen er blevet afvist fra realitetsbehandling på grund af udløbet af den lovbestemte frist.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

31 Kommissionen har nedlagt følgende påstande for Retten:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

32 Sagsøgeren har til støtte for sit annullationssøgsmål fremført to anbringender. Med det første anbringende gøres det gældende, at Kommissionen begik retlige fejl eller foretog åbenbart urigtige skøn ved fastsættelsen af eksportprisen. Med det andet anbringende gøres det gældende, at der blev foretaget et åbenbart urigtigt skøn, og at der skete en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9, derved, at Kommissionen konkluderede, at der forelå en ændring i omstændighederne, og anvendte en ny metode til fastsættelse af dumpingmargenen.

Det første anbringende om, at der blev begået retlige fejl eller foretaget åbenbart urigtige skøn ved fastsættelsen af eksportprisen

33 Sagsøgeren har med det første annullationsanbringende i det væsentlige kritiseret Kommissionen for, ved fastsættelsen af eksportprisen, fejlagtigt at have foretaget justeringer for den del af selskabets SAG-omkostninger og fortjeneste, der vedrører dets eksportfunktioner i egenskab af integreret salgsafdeling og distributionsafdeling i den samlede økonomiske enhed, som selskabet udgør sammen med CHEMK og KF. Dette anbringende er opdelt i to led, hvoraf det første angår den i de anfægtede afgørelser indeholdte konklusion om, at sagsøgeren ikke udgør én økonomisk enhed sammen med CHEMK og KF, og det andet angår betragtningen i de anfægtede afgørelser om, at begrebet én økonomisk enhed er uden relevans ved beregningen af eksportprisen.

34 Der skal først ske en undersøgelse af det første anbringendes andet led, inden der dernæst skal foretages en vurdering af dette anbringendes første led.

Om det andet led

35 Sagsøgeren har i forbindelse med det første anbringendes andet led gjort gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl eller foretog et åbenbart urigtigt skøn ved i de anfægtede afgørelser at lægge til grund, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger én økonomisk enhed, er uden betydning for beregningen af eksportprisen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, skønt det fremgår af dom af 16. februar 2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (forenede sager C-191/09 P og C-200/09 P, Sml., EU:C:2012:78, præmis 55 og 56), og af 10. marts 2009, Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet (sag T-249/06, Sml., EU:T:2009:62, præmis 177), at begrebet én økonomisk enhed, der ligeledes anvendes i forbindelse med fastlæggelsen af den normale værdi, er relevant »ved fastsættelsen af eksportprisen«. Selv om denne retspraksis vedrørte justeringer, der blev foretaget i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 10, er sagsøgeren af den opfattelse, at intet i ordlyden af artikel 2, stk. 9, og ingen tvingende retlig eller økonomisk grund er til hinder for, at den overføres til sammenhængen med fastsættelse af eksportprisen i henhold til nævnte forordnings artikel 2, stk. 9. Denne overførelse ville bevirke, at de SAG-omkostninger og den fortjeneste, der kan henføres til eksportfunktionerne for et selskab, der opererer som en integreret eksportafdeling, ikke kunne give anledning til justeringer i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9. I den foreliggende sag følger det heraf, at såfremt Kommissionen ikke havde begået de påståede fejl, ville sagsøgerens SAG-omkostninger og fortjeneste alene have givet anledning til justeringer inden for grænserne af de SAG-omkostninger og den fortjeneste, der var knyttet til selskabets importaktiviteter og aktiviteter efter import.

36 Kommissionen har bestridt velbegrundetheden af disse argumenter.

37 Indledningsvis skal det først bemærkes, at Rådet og Kommissionen (herefter under ét »institutionerne«) på området for handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger råder over et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (dom af 27.9.2007, sag C-351/04, Ikea Wholesale, Sml, EU:C:2007:547, præmis 40). Det følger heraf, at den prøvelse, som Unionens retsinstanser foretager af en sådan bedømmelse, må begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (dom af 7.5.1987, sag 240/84, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet, Sml., EU:C:1987:202, præmis 19, af 14.3.1990, sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml., EU:C:1990:116, præmis 63, og af 7.2.2013, sag T-84/07, EuroChem MCC mod Rådet, Sml., EU:T:2013:64, præmis 32).

38 Dernæst skal det for det første bemærkes, at grundforordningens artikel 2, stk. 8, bestemmer, at eksportprisen er den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varen, når den sælges fra eksportlandet til EU. Grundforordningens artikel 2, stk. 9, første afsnit, fastsætter, at foreligger der ingen eksportpris, eller viser det sig, at der ikke kan fæstes lid til eksportprisen på grund af en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart, kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, hvortil de indførte varer første gang videresælges til en uafhængig køber, eller hvis varerne ikke videresælges til en uafhængig køber eller ikke videresælges i den stand, hvori de er indført, på ethvert rimeligt grundlag.

39 Det følger heraf, at institutionerne i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, er berettigede til at beregne eksportprisen i tilfælde af en forretningsmæssig forbindelse mellem eksportøren og importøren. Det antages i retspraksis, at der foreligger en sådan forretningsmæssig forbindelse, når eksportøren og importøren tilhører den samme koncern (jf. i denne retning og analogt dom af 5.10.1988, forenede sager 277/85 og 300/85, Canon m.fl. mod Rådet, Sml., EU:C:1988:467, præmis 31, af 14.9.1995, sag T-171/94, Descom Scales mod Rådet, Sml., EU:T:1995:164, præmis 33, og af 20.10.1999, sag T-171/97, Swedish Match Philippines mod Rådet, Sml, EU:T:1999:263, præmis 73).

40 For det andet følger det af grundforordningens artikel 2, stk. 9, andet afsnit, at når eksportprisen beregnes på grundlag af prisen til den første uafhængige køber eller på ethvert rimeligt grundlag, foretages der justeringer for alle omkostninger, der påløber mellem indførsel og videresalg, med henblik på at fastsætte en realistisk eksportpris, frit EU's grænse. Grundforordningens artikel 2, stk. 9, tredje afsnit, bestemmer, at de omkostninger, for hvilke der skal foretages justeringer, bl.a. indbefatter en rimelig margen til dækning af SAG-omkostninger samt fortjeneste (dom af 25.10.2011, sag T-190/08, CHEMK og KF mod Rådet, Sml., EU:T:2011:618, præmis 27).

41 Det skal i den anledning først tilføjes, at institutionerne af egen drift foretager de i artikel 2, stk. 9, andet og tredje afsnit, fastsatte justeringer (jf. analogt dom af 7.5.1987, sag 255/84, Nachi Fujikoshi mod Rådet, Sml., EU:C:1987:203, præmis 33, af 7.5.1987, sag 260/84, Minebea mod Rådet, Sml., EU:C:1987:206, præmis 43, og dom Descom Scales mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 39, EU:T:1995:164, præmis 66). Det må desuden lægges til grund, at denne bestemmelse ikke udelukker, at der foretages justeringer for omkostninger, der påløber før indførslen, i det omfang disse omkostninger normalt bæres af importøren (jf. i denne retning og analogt dom Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 37, EU:C:1990:116, præmis 31-33).

42 Dernæst forholder det sig således, at selv om grundforordningens artikel 2, stk. 9, bestemmer, at der skal foretages en justering for en rimelig margen til dækning af SAG-omkostninger og fortjeneste, fastsætter denne bestemmelse ikke en metode til beregning eller fastlæggelse af den nævnte margen. Den henviser kun til, at den margen, der justeres for, skal være rimelig (jf. i denne retning dom CHEMK og KF mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 40, EU:T:2011:618, præmis 28).

43 Endelig udgør fastlæggelsen af en rimelig margen for SAG-omkostninger og fortjeneste ingen undtagelse i forhold til anvendelsen af den i præmis 37 ovenfor citerede retspraksis, ifølge hvilken institutionerne råder over vide skønsmæssige beføjelser på området for handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger, således at Unionens retsinstanser blot skal foretage en begrænset retslig prøvelse. Denne fastlæggelse indebærer således nødvendigvis komplekse økonomiske vurderinger (jf. i denne retning dom CHEMK og KF mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 40, EU:T:2011:618, præmis 38; jf. analogt dom af 30.3.2000, sag T-51/96, Miwon mod Rådet, Sml., EU:T:2000:92, præmis 42, og af 21.11.2002, sag T-88/98, Kundan og Tata mod Rådet, Sml., EU:T:2002:280, præmis 50).

44 Som følge af det ovenstående og henset til retspraksis skal det for det tredje påpeges, at det i tilfælde af en forretningsmæssig forbindelse mellem eksportøren og importøren tilkommer den berørte part, som ønsker at anfægte omfanget af de ud fra grundforordningens artikel 2, stk. 9, foretagne justeringer med henvisning til, at de for SAG-omkostninger og fortjeneste fastlagte margener er for vidtgående, at tilvejebringe beviser og konkrete beregninger, der kan godtgøre partens udsagn og især begrunde den alternative sats, som vedkommende i givet fald har foreslået (jf. i denne retning og analogt dom Canon m.fl. mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 39, EU:C:1988:467, præmis 32).

45 Det er i den foreliggende sag for det første ubestridt, at sagsøgeren under den administrative procedure gjorde gældende over for Kommissionen, at selskabet sammen med CHEMK og KF udgjorde én økonomisk enhed, og at det, foruden funktioner knyttet til indførslen, udøvede eksportfunktioner i egenskab af integreret distributionsafdeling i den nævnte enhed.

46 Dernæst lagde Kommissionen i de anfægtede afgørelser for det første til grund, at sagsøgeren udøvede alle de funktioner, der normalt udføres af en forretningsmæssigt forbundet importør, således at selskabet skulle anses for at være forretningsmæssigt forbundet med CHEMK og KF, og at eksportprisen skulle beregnes i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9. Kommissionen fandt for det andet, at tilstedeværelsen af én økonomisk enhed var uden relevans for spørgsmålet om, hvorvidt justeringerne skulle foretages i henhold til den nævnte bestemmelse. Grundforordningens artikel 2, stk. 9, finder således udtrykkeligt anvendelse i tilfælde af en forretningsmæssig forbindelse mellem eksportøren og importøren. Endvidere tilføjede Kommissionen, at det forhold, at den forretningsmæssige forbindelse antager eller ikke antager form af én økonomisk enhed, er uden betydning inden for rammerne af en justering, der foretages i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 9. Dom Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, nævnt ovenfor i præmis 35 (EU:C:2012:78), og dom Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 35 (EU:T:2009:62), som sagsøgeren havde citeret, var uden relevans, eftersom den sag, der lå til grund for disse domme, vedrørte en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

47 Med henblik på beregningen af eksportprisen ud fra grundforordningens artikel 2, stk. 9, medregnede Kommissionen endelig, som det fremgår af sagsakterne, en rimelig margen for SAG-omkostninger, der beløb sig til 2,29% af sagsøgerens nettoomsætning, og en rimelig margen for fortjenester svarende til 6% af den nævnte nettoomsætning.

48 Det er i lyset af disse bemærkninger og præciseringer, at velbegrundetheden af de argumenter, som sagsøgeren har anført til støtte for det første anbringendes andet led, skal undersøges. Der skal i den anledning erindres om, at sagsøgeren har kritiseret Kommissionen for at have begået retlige eller faktiske fejl derved, at den med urette konkluderede, at spørgsmålet om, hvorvidt der forelå én økonomisk enhed, var uden betydning for fastsættelsen af eksportprisen, med henblik på i hovedtrækkene at anfægte en del af de justeringer, som Kommissionen har foretaget på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 9, for selskabets SAG-omkostninger og for dets fortjeneste.

49 Det skal desuden præciseres, at sagsøgeren har medgivet, at beregningen af eksportprisen i den foreliggende sag skulle foretages i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, hvis anvendelighed selskabet således ikke har anfægtet. I øvrigt har sagsøgeren, således som selskabet bekræftede under retsmødet, anerkendt, at de SAG-omkostninger og selskabets fortjeneste, der var knyttet til dets importørfunktioner – som ifølge sagsøgeren var omfattet af denne bestemmelses anvendelsesområde – skulle give anledning til justeringer.

50 For det første har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl derved, at den med urette lagde til grund, at spørgsmålet om, hvorvidt der forelå én økonomisk enhed, var uden betydning i forhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9.

51 Det skal imidlertid bemærkes, at Kommissionen – som svar på de af sagsøgeren under den administrative procedure fremførte argumenter om, at selskabet sammen med CHEMK og KF udgjorde én økonomisk enhed – i de anfægtede afgørelser henviste til, at sagsøgeren bestred de funktioner, der normalt påhviler en forretningsmæssigt forbundet importør, således at de i grundforordningens artikel 2, stk. 9, omhandlede nødvendige betingelser for justeringer var opfyldt. Kommissionen præciserede tillige, at spørgsmålet om, hvorvidt der forelå eller ikke forelå én økonomisk enhed, var uden betydning i forhold til, hvorvidt der skulle foretages justeringer i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 9, da betingelserne for at anvende denne bestemmelse var opfyldt, og den nævnte bestemmelse eksplicit fandt anvendelse i tilfælde af en forretningsmæssig forbindelse mellem eksportøren og importøren. Kommissionen fandt desuden, at det forhold, at den forretningsmæssige forbindelse mellem sagsøgeren samt CHEMK og KF antog eller ikke antog form af én økonomisk enhed, var uden relevans inden for rammerne af en justering, der foretoges i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 9.

52 Det fremgår således heraf, at forkastelsen i de anfægtede afgørelser af sagsøgerens udsagn om, at der forelå én økonomisk enhed, i det væsentlige er baseret på den betragtning, at spørgsmålet om tilstedeværelsen eller fraværet af en sådan enhed ifølge Kommissionen er uden relevans for selve anvendeligheden af grundforordningens artikel 2, stk. 9, i et tilfælde, hvor der, som i denne sag, foreligger en forretningsmæssig forbindelse mellem producenten og importøren, således at forstå, at Kommissionen, eftersom betingelserne for anvendelsen af denne bestemmelse er opfyldt, har vurderet, at det tilkommer den at foretage de deri foreskrevne justeringer.

53 Det skal i øvrigt bemærkes, at det ikke fremgår af de anfægtede afgørelser, at Kommissionen ville udelukke, at tilstedeværelsen af én økonomisk enhed alt efter tilfældet kan have en betydning for den nærmere fremgangsmåde for anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 9, det vil bl.a. sige for muligheden for, at visse SAG-omkostninger og fortjenester (f.eks. dem, der er knyttet til eksportaktiviteter) kan lades ude af betragtning ved de justeringer, der foretages i henhold til denne bestemmelse.

54 Denne fortolkning af begrundelsen for de anfægtede afgørelser underbygges så meget desto mere af, at sagsøgeren, som det fremgår af de nævnte afgørelser, gjorde gældende under den administrative procedure, at tilstedeværelsen af én økonomisk enhed var til hinder for enhver justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, for selskabets SAG-omkostninger og for dets fortjeneste. Det var således som svar på dette udsagn, at Kommissionen i de anfægtede afgørelser svarede, at tilstedeværelsen af en sådan enhed ifølge den ikke kunne være til hinder for de nævnte justeringer. Selv om sagsøgeren i sit indlæg af 20. juni 2012 lod det være underforstået, at selskabet kun anfægtede en del af de justeringer, der var foretaget for de nævnte omkostninger, forholder det sig i øvrigt ikke desto mindre således, at dette indlæg ikke er entydigt i henseende til det reelle omfang af sagsøgerens anfægtelse, og at sagsøgeren under alle omstændigheder ikke i sine skriftlige indlæg har fremført nogen særlig kritik vedrørende fremstillingen af selskabets argumenter, således som denne figurerer i de anfægtede afgørelser, og således som sagsøgeren selv har henvist til denne i stævningen under redegørelsen for de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag.

55 I lyset af det ovenstående og eftersom sagsøgeren for det første, således som selskabet bekræftede under retsmødet som svar på et af Retten stillet spørgsmål, på ingen måde har anfægtet anvendeligheden af grundforordningens artikel 2, stk. 9, selv hvor der foreligger én økonomisk enhed, og Kommissionen for det andet har nøjedes med i de anfægtede afgørelser at lægge til grund, at tilstedeværelsen af en sådan enhed var uden betydning for anvendeligheden af den nævnte bestemmelse og de deri forskrevne justeringer, skal det konkluderes, at sagsøgerens argumenter ikke kan godtgøre, at disse betragtninger fra Kommissionens side er behæftede med en retlig fejl.

56 Følgelig skal disse argumenter forkastes, uden at det er fornødent at tage stilling til, hvilke virkninger tilstedeværelsen af én økonomisk enhed i givet fald måtte have på fastsættelsen af eksportprisen, og betydningen i den forbindelse af domme Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, nævnt ovenfor i præmis 35 (EU:C:2012:78), og Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 35 (EU:T:2009:62), som sagsøgeren har citeret.

57 For det andet har sagsøgeren, således som selskabet præciserede under retsmødet, i det væsentlige gjort gældende, at de justeringer, der i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 9, blev foretaget for selskabets SAG-omkostninger og for dets fortjeneste ved beregningen af eksportprisen, er for vidtgående. Sagsøgeren har bemærket, at grundforordningens artikel 2, stk. 9 – i forhold til et selskab, der, som sagsøgeren selv, både opererer som importør og som eksportør, der indgår i én økonomisk enhed – alene giver mulighed for at foretage justeringer for SAG-omkostninger og fortjeneste i relation til de funktioner, der er knyttet til importaktiviteter, og ikke i relation til dem, der vedrører eksport. Endvidere har sagsøgeren – for så vidt som selskabet under den administrative procedure gjorde gældende, at det ud over sine importfunktioner udførte eksportfunktioner – anført, at det med henblik på de i grundforordningens artikel 2, stk. 9, foreskrevne justeringer tilkom Kommissionen at foretage en sondring mellem disse to funktioner og alene at foretage justeringer for de SAG-omkostninger og for den fortjeneste, der var knyttet til importfunktionerne.

58 Uden at det er fornødent at tage stilling til, hvorvidt sagsøgeren faktisk udgør én økonomisk enhed sammen med CHEMK og KF, og hvilke virkninger tilstedeværelsen af en sådan enhed i givet fald måtte have på fastsættelsen af eksportprisen i henhold til de relevante bestemmelser i grundforordningen, skal det imidlertid bemærkes, at sagsøgerens argumenter ikke kan godtgøre, at de i præmis 47 ovenfor anførte margener er for vidtgående derved, at Kommissionen har undladt at foretage en sondring mellem sagsøgerens forskellige funktioner.

59 For det første fremlagde sagsøgeren under den administrative procedure, således som selskabet bekræftede under retsmødet som svar på et af Retten stillet spørgsmål, ingen detaljerede taloplysninger vedrørende de omkostninger og fortjenester, der ifølge selskabet ikke burde have givet anledning til justeringer, for så vidt som de var knyttet til dets eksportaktiviteter. Desuden fremgår det af sagsakterne, at sagsøgeren nøjedes med at påberåbe sig over for Kommissionen, at selskabet udgjorde én økonomisk enhed sammen med CHEMK og KF, og at det ud over importfunktioner udførte funktioner som en integreret salgsafdeling. Sagsøgeren gjorde i sin skrivelse af 20. juni 2012 – hvori selskabet anfægtede Kommissionens konklusioner vedrørende den anden undersøgelsesperiode – navnlig gældende, at alene de SAG-omkostninger og den fortjeneste, der vedrørte selskabets importfunktioner, kunne give anledning til justeringer i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, i modsætning til de SAG-omkostninger og den fortjeneste, der vedrørte selskabets eksportfunktioner. Imidlertid har sagsøgeren – som det fremgår af Kommissionens skriftlige indlæg, uden at sagsøgeren har anfægtet dette – i forhold til de justeringer, som Kommissionen påtænkte at foretage, i bilag 3 til sin skrivelse af 20. juni 2012 slettet den kolonne, som havde overskriften »[SAG-][o]mkostninger 2,29% og normal fortjeneste i undersøgelsesperioden 6%«.

60 Det skal under disse forhold bemærkes, at Kommissionen – ud over at de af sagsøgeren under den administrative procedure afgivne udtalelser ikke er uden tvetydighed, og under omstændigheder, hvor sagsøgeren ikke havde fremlagt nogen præcise taloplysninger om de afholdte omkostninger og oppebårne fortjenester vedrørende selskabets forskellige aktiviteter – skulle fastsætte en rimelig

margen for sagsøgerens SAG-omkostninger og fortjeneste for at kunne foretage de justeringer, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 9, hvis anvendelighed sagsøgeren ikke på nogen måde har bestridt.

61 Under hensyn til de i præmis 40-44 ovenfor anførte betragtninger skal det således påpeges, at Kommissionen, når den foretager beregningen af eksportprisen på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 9, af egen drift foretager de i denne bestemmelse foreskrevne justeringer og med henblik herpå fastsætter en rimelig margen for SAG-omkostningerne og for fortjenesten. Henset til den retspraksis, der navnlig er henvist til i præmis 44 ovenfor, tilkommer det derimod den berørte part, i dette tilfælde sagsøgeren, i det omfang denne under den administrative procedure vil anfægte en del af de meddelte justeringer, at fremlægge taloplysninger til støtte for sin anfægtelse, såsom konkrete beregninger, der kan dokumentere vedkommendes udsagn.

62 Det skal i den forbindelse for det første atter tilføjes, at udsagnet om tilstedeværelsen af én økonomisk enhed – hvis en sådan antages bevist – inden for hvilken sagsøgeren hovedsageligt opererer som en integreret salgsafdeling, således at selskabets importfunktioner suppleres af eksportfunktioner, i modsætning til, hvad sagsøgeren har bemærket, ikke kan vende denne bevisbyrde om ved at medføre en forpligtelse for Kommissionen til af egen drift at foretage en sondring – hvis en sådan antages berettiget – mellem de to funktioner vedrørende import og eksport og de SAG-omkostninger og den fortjeneste, der er knyttet til disse to funktioner. Eftersom sagsøgeren delvist anfægtede de af Kommissionen meddelte justeringer, forholder det sig nemlig under alle omstændigheder således, at det tilkom sagsøgeren, støttet på oplysninger, at dokumentere den for vidtgående karakter af disse justeringer ved at påvise den betydning, som selskabets eksportfunktioner ifølge sagsøgeren havde for de justeringer, som Kommissionen kunne tænkes at foretage.

63 For det andet kunne sagsøgeren heller ikke, i modsætning til, hvad denne har gjort gældende under retsmødet, undlade at fremlægge taloplysninger med henvisning til, at Kommissionen endnu ikke havde udtalt sig om tilstedeværelsen i den foreliggende sag af én økonomisk enhed og dennes betydning for beregningen af eksportprisen. Dette argument er således uforeneligt med den retspraksis, der er henvist til i præmis 44 ovenfor, eftersom det indebærer, at fremlæggelsen af sådanne taloplysninger – der har til formål at dokumentere, at visse justeringer er for vidtgående derved, at de angår funktioner, der ikke falder ind under anvendelsesområdet for grundforordningens artikel 2, stk. 9 – gøres betinget af Kommissionens forudgående anerkendelse af udøvelsen af sådanne funktioner.

64 Det følger heraf, at Kommissionen ikke begik nogen åbenbar fejl, da den under omstændigheder, hvor sagsøgeren ikke havde tilvejebragt nogen detaljerede taloplysninger under den administrative procedure, fastlagde rimelige margener for sagsøgerens SAG-omkostninger og fortjeneste uden af egen drift at foretage en sondring – hvis det antages, at en sådan var relevant – mellem de SAG-omkostninger og den fortjeneste, der var genereret af selskabets aktiviteter vedrørende dets påståede funktioner inden for henholdsvis eksport og import.

65 Foruden det forhold, at sagsøgeren ikke under den administrative procedure fremlagde nogen taloplysninger til anfægtelse af den rimelige margen for SAG-omkostninger og fortjeneste, som Kommissionen påtænkte at anvende, skal det for det andet tilføjes, at sagsøgeren heller ikke i forbindelse med denne sag har dokumenteret, at de af Kommissionen foretagne justeringer er for vidtgående. Over for Retten er sagsøgeren således hverken fremkommet med nogen oplysninger, ud fra hvilke det præcist kan fastslås, hvilken del af justeringerne denne anfægter derved, at de angår selskabets eksportaktiviteter i dets egenskab af part i én økonomisk enhed, eller blot nogen oplysninger, der godtgør den påstået overdrevne karakter af de af Kommissionen foretagne justeringer.

66 For det første ville dumpingmargenen for den anden undersøgelsesperiode således ifølge sagsøgeren »have været langt lavere« end den af Kommissionen beregnede, såfremt Kommissionen havde anvendt grundforordningens artikel 2, stk. 9, korrekt ved at tage hensyn til tilstedeværelsen af én økonomisk

enhed, idet sagsøgeren har præciseret, at de foretagne justeringer var »overdrevne«. Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at betydningen af tilstedeværelsen af én økonomisk enhed i forhold til de justeringer, der er foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, befinder sig i et interval mellem 8 og 20% af den beregnede dumpingmargen. For det tredje er den rimelige margen på 2,29% af sagsøgerens nettoomsætning, der er anvendt for SAG-omkostninger, »langt højere« end den margen, der kunne være blevet udledt, såfremt Kommissionen havde taget hensyn til tilstedeværelsen af én økonomisk enhed. For det fjerde udgør fortjenstmargenen på 6% af den nævnte nettoomsætning »den gennemsnitlige fortjenstmargen for enhver uafhængig erhvervsdrivende/importør«, hvorimod det, hvor der foreligger én økonomisk enhed, »kun er en ubetydelig del af fortjenesterne, der i givet fald kan henføres til sagsøgerens/[én økonomisk enheds] videresalg efter import i EU«.

67 Disse vage og uunderbyggede udsagn er imidlertid utilstrækkelige i henseende til de i præmis 44 ovenfor anførte krav og kan følgelig ikke rejse tvivl om omfanget af de justeringer, som Kommissionen foretog i de anfægtede afgørelser.

68 For så vidt som sagsøgeren har kritiseret Kommissionen for i de anfægtede afgørelser at have anvendt den gennemsnitlige fortjenstmargen for en uafhængig importør, er det i øvrigt tilstrækkeligt at bemærke, at det følger af retspraksis, at den i grundforordningens artikel 2, stk. 9, tredje afsnit, omhandlede rimelige fortjenstmargen, når der eksisterer en forretningsforbindelse mellem en producent og en importør i EU, ikke kan beregnes på grundlag af oplysninger fra den importør, med hvilken der består en forretningsforbindelse, idet disse kan være påvirket af denne forretningsmæssige forbindelse, men på grundlag af oplysninger fra en uafhængig importør (dom CHEMK og KF mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 40, EU:T:2011:618, præmis 29; jf. ligeledes analogt dom af 5.10.1988, forenede sager 273/85 og 107/86, Silver Seiko m.fl. mod Rådet, Sml., EU:C:1988:466, præmis 25, og dom Canon m.fl. mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 39, EU:C:1988:467, præmis 32).

69 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke har dokumenteret, at de for selskabets SAG-omkostninger og fortjeneste foretagne justeringer var for vidtgående.

70 Følgelig begik Kommissionen ikke nogen åbenbar fejl, da den i de anfægtede afgørelser anvendte rimelige margener på 2,29 og 6% for henholdsvis sagsøgerens SAG-omkostninger og fortjeneste.

71 På baggrund af de ovenstående betragtninger skal det første anbringendes andet led forkastes.

Om det første led

72 Sagsøgeren har til støtte for det første anbringendes første led gjort gældende, at Kommissionen i de anfægtede afgørelser begik en retlig fejl eller foretog et åbenbart urigtigt skøn ved at konkludere, at selskabet ikke udgjorde én økonomisk enhed sammen med CHEMK og KF. Sagsøgeren har tilføjet, at når Kommissionen i de anfægtede afgørelser kvalificerede selskabet som en med eksportøren forretningsmæssigt forbundet importør som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 9, kan sagsøgeren ikke udelukke, at denne kvalificering hviler på konklusionen om, at selskabet ikke indgik i én økonomisk enhed, og at de vurderinger, der er indeholdt i 24. og 37. betragtning til gennemførelsesforordningen, er fejlagtige, for så vidt som Kommissionens afvisning i de anfægtede afgørelser af begrebet én økonomisk enhed er baseret på disse vurderinger.

73 Kommissionen har gjort gældende, at det første anbringendes første led skal afvises fra realitetsbehandling og under alle omstændigheder er irrelevant.

74 Det skal først bemærkes, at Kommissionen – således som det fremgår af henvisningen til de anfægtede afgørelser i præmis 46 ovenfor, og som denne bekræftede under retsmødet – ikke i de nævnte afgørelser tog stilling til, hvorvidt der forelå én økonomisk enhed omfattende sagsøgeren samt CHEMK og KF. Kommissionen vurderede i disse afgørelser således udelukkende, dels at sagsøgeren

udførte typiske funktioner som en forretningsmæssigt forbundet importør, således at eksportprisen skulle beregnes på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 9, dels at spørgsmålet om, hvorvidt der forelå eller ikke forelå én økonomisk enhed, var uden betydning i denne henseende, eftersom betingelserne for anvendelse af den nævnte bestemmelse var opfyldt. Det følger heraf, at det første anbringendes første led skal forkastes, da det er rettet mod konklusioner, der ikke fremgår af de anfægtede afgørelser.

75 Selv hvis det antages, at Kommissionen, som anført af sagsøgeren, ved at kvalificere selskabet som en forretningsmæssigt forbundet importør ville udelukke tilstedeværelsen i det foreliggende tilfælde af én økonomisk enhed, skal det dernæst under alle omstændigheder påpeges, at det forhold – hvis et sådant antages bevist – at sagsøgeren, som anført af denne, udgør én økonomisk enhed sammen med CHEMK og KF, under de i denne sag foreliggende omstændigheder er uden betydning for vurderingen af lovligheden af beregningen af eksportprisen i de anfægtede afgørelser. Der skal således erindres om, at sagsøgeren ikke inden for rammerne af det første anbringendes andet led har dokumenteret, at de i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 9, foretagne justeringer var for vidtgående på grund af en ifølge selskabet bestående økonomisk enhed. Selv hvis det antages, at sagsøgeren faktisk udgør én økonomisk enhed sammen med CHEMK og KF, og at Kommissionen med urette udelukkede dette begreb, kan en sådan fejl under disse forhold ikke påvirke de af sidstnævnte foretagne justeringer for sagsøgerens SAG-omkostninger og fortjeneste.

76 For så vidt som sagsøgeren har henvist til de af Rådet dragne konklusioner i gennemførelsesforordningen – hvilke konklusioner Kommissionen ifølge sagsøgeren skulle tage hensyn til i medfør af den fortolkende meddelelses punkt 3.2.3, litra a), med henblik på vedtagelsen af de anfægtede afgørelser – skal det endelig for det første bemærkes, at selv om det er korrekt, at det fremgår af de respektive femte betragtninger til de anfægtede afgørelser, at Kommissionen i princippet påtænkte at følge konklusionerne fra den fornyede undersøgelse i disse afgørelser, forholder det sig ikke desto mindre således, at den hvad angik fastsættelsen af eksportprisen på ingen måde tog stilling til, hvorvidt der forelå én økonomisk enhed. Der optræder således først i gennemførelsesforordningen en vurdering – fra Rådet – af de oplysninger, som CHEMK-koncernen havde fremført med henblik på at påvise tilstedeværelsen af én økonomisk enhed.

77 Det må imidlertid fastslås, at gennemførelsesforordningen ikke er omfattet af genstanden for den foreliggende sag, hvilket sagsøgeren i øvrigt bekræftede under retsmødet.

78 Eftersom Unionens retsinstanser ifølge retspraksis ikke kan træffe afgørelse ud over, hvad parterne har nedlagt påstand om (dom af 14.12.1962, forenede sager 46/59 og 47/59, Meroni mod Den Høje Myndighed, Sml., EU:C:1962:44, s. 801, og af 28.6.1972, sag 37/71, Jamet mod Kommissionen, Sml., EU:C:1972:57, præmis 12), kan Retten følgelig ikke i den foreliggende sag vurdere lovligheden af de begrundelser, der er indeholdt i 24. og 37. betragtning til gennemførelsesforordningen.

79 For så vidt som sagsøgeren under retsmødet angav, at der, henset til selskabets ret til forsvar, bør tages hensyn til alle oplysninger fra ikke blot de anfægtede afgørelser men også fra den fornyede undersøgelse, skal det for det andet bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren således ønsker at gøre gældende, at Kommissionen har foretaget tilsidesættelse af dennes ret til forsvar, ikke fremgår med den påkrævede klarhed af de under retsmødet fremlagte oplysninger.

80 Selv hvis det antages, at sagsøgeren således ønsker at gøre gældende, at der er sket en tilsidesættelse af selskabets ret til forsvar, må det under alle omstændigheder fastslås, at der, som Kommissionen med rette har bemærket, er tale om et nyt anbringende, der blev fremsat for første gang under retsmødet, og som derfor skal afvises fra realitetsbehandling i medfør af procesreglementets artikel 48, stk. 2.

81 Det skal således bemærkes, at nye anbringender i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, ikke må fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne (dom af 16.3.2000, forenede sager

C-395/96 P og C-396/96 P, Compagnie maritime belge transports m.fl. mod Kommissionen, Sml, EU:C:2000:132, præmis 99). Sagsøgeren gjorde imidlertid på ingen måde gældende under retsmødet, at der var fremkommet nogen retlig eller faktisk omstændighed under retsforhandlingerne, som kunne begrunde fremsættelsen af et nyt anbringende.

82 Selv om et anbringende, der udgør en uddybning af et anbringende, der tidligere er fremsat direkte eller indirekte i stævningen, og som har en nær sammenhæng med dette, ifølge retspraksis skal antages til realitetsbehandling (kendelse af 13.11.2001, sag C-430/00 P, Dürbeck mod Kommissionen, Sml., EU:C:2001:607, præmis 17), skal det dog i øvrigt anføres, at den af sagsøgeren under retsmødet påberåbte tilsidesættelse af retten til forsvar i den foreliggende sag ikke kan anses for en sådan uddybning. For så vidt som sagsøgeren i stævningen, ved det første anbringendes første led, har anfægtet Kommissionens eventuelle afvisning i de anfægtede afgørelser af, at der forelå én økonomisk enhed, er udsagnet om, at der er sket en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar som følge af den manglende hensyntagen til de argumenter, som denne fremsatte med henblik på at godtgøre tilstedeværelsen af en sådan enhed, derimod nødvendigvis baseret på en omvendt præmis, nemlig at Kommissionen angiveligt undlod at undersøge de argumenter, som sagsøgeren havde fremført med henblik på at godtgøre tilstedeværelsen af én økonomisk enhed, eller at tage hensyn til resultaterne af den fornyede undersøgelse.

83 Under disse omstændigheder skal det første anbringendes første led forkastes, og følgelig skal det første anbringende forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende om, at der blev foretaget et åbenbart urigtigt skøn, og at der skete en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9

84 Sagsøgeren har med det andet annullationsanbringende anfægtet den metodeændring, som Kommissionen foretog i de anfægtede afgørelser med henblik på fastsættelsen af dumpingmargenen. Selskabet har i det væsentlige kritiseret Kommissionen for med urette at have konkluderet, at der forelå en ændring i omstændighederne, der kunne begrunde den nævnte metodeændring, således at sidstnævnte foretog både et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9. Sagsøgeren har for det første bestridt begrundelserne for de anfægtede afgørelser, på grundlag af hvilke Kommissionen konkluderede, at der forelå en ændring i omstændighederne i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 11, stk. 9. Sagsøgeren har dernæst anført, at Kommissionen ikke har dokumenteret, at ændringen i omstændighederne var af en sådan karakter, at den kunne begrunde anvendelsen af en anderledes metode end den, der blev benyttet ved den oprindelige undersøgelse. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionens skønsbeføjelser er begrænsede ved anvendelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 9, således at denne institution var forpligtet til at anvende den samme metode som den, der blev anvendt ved den oprindelige undersøgelse.

85 Kommissionen har bestridt velbegrundetheden af disse argumenter.

86 Det skal indledningsvis bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at valget mellem forskellige fremgangsmåder for beregning af dumpingmargenen samt vurderingen af en vares normale værdi kræver, at der foretages en bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder, og at domstolsprøvelsen af institutionernes skøn således skal begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (jf. dom Ikea Wholesale, nævnt ovenfor i præmis 37, EU:C:2007:547, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis, samt dom af 8.7.2008, sag T-221/05, Huvis mod Rådet, Sml., EU:T:2008:258, præmis 39).

87 Ifølge ordlyden af grundforordningens artikel 11, stk. 9, anvender Kommissionen i alle tilbagebetalingsprocedurer i henhold til artikel 11, stk. 8, under forudsætning af uændrede omstændigheder de samme metoder, der blev benyttet i den oprindelige undersøgelse, som resulterede i indførelsen af den pågældende told, idet der tages behørigt hensyn til bl.a. bestemmelserne i samme forordnings artikel 2 (dom af 19.9.2013, sag C-15/12 P, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet, Sml., EU:C:2013:572, præmis 16).

88 Ifølge retspraksis må den undtagelse, der gør det muligt for Kommissionen i forbindelse med tilbagebetalingsproceduren at anvende en anden metode end den, der blev anvendt under den oprindelige undersøgelse, når der foreligger ændrede omstændigheder, nødvendigvis undergives en streng fortolkning, idet en undtagelse til eller en fravigelse af en generel regel skal fortolkes indskrænkende (jf. domme Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 87, EU:C:2013:572, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis, og Huvis mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 86, EU:T:2008:258, præmis 41). Det tilkommer derfor Kommissionen at godtgøre, at omstændighederne er ændret, såfremt den påtænker at anvende en anden metode end den, der blev anvendt i forbindelse med den oprindelige undersøgelse (domme Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 87, EU:C:2013:572, præmis 18, og Huvis mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 86, EU:T:2008:258, præmis 41).

89 Henset til kravet om en streng fortolkning skal det i den forbindelse tilføjes, at metodeændringen for at være begrundet i forhold til grundforordningens artikel 11, stk. 9, skal være knyttet til den konstaterede ændring i omstændighederne (jf. i denne retning dom Huvis mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 86, EU:T:2008:258, præmis 47).

90 Hvad angår karakteren af undtagelse for disse ændrede omstændigheder som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9, fremgår det dog af retspraksis, at kravet om en streng fortolkning ikke indebærer, at Kommissionen skal fortolke og anvende denne bestemmelse på en måde, der er uforenelig med dens ordlyd og formål. Det bemærkes i denne forbindelse, at den pågældende bestemmelse særligt foreskriver, at den metode, der anvendes, skal være i overensstemmelse med bestemmelserne i grundforordningens artikel 2 (jf. domme Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 87, EU:C:2013:572, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis, og Huvis mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 86, EU:T:2008:258, præmis 42; jf. ligeledes i denne retning dom af 17.11.2009, sag T-143/06, MTZ Polyfilms mod Rådet, Sml., EU:T:2009:441, præmis 43).

91 Det følger i øvrigt heraf, at hvis det på tidspunktet for tilbagebetalingsproceduren måtte vise sig, at anvendelsen af den metode, som blev anvendt under den oprindelige undersøgelse, ikke var i overensstemmelse med bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, har Kommissionen pligt til ikke længere at anvende nævnte metode (jf. dom af 16.12.2011, sag T-423/09, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet, Sml, EU:T:2011:764, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis), således at forstå, at det tilkommer Kommissionen at dokumentere, at den under den oprindelige undersøgelse anvendte metode ikke var i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2 (jf. i denne retning dom Huvis mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 86, EU:T:2008:258, præmis 51). Det er derimod ikke tilstrækkeligt til at begrunde en metodeændring, at en ny metode er mere hensigtsmæssig end den tidligere, forudsat dog at den tidligere metode er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2 (dom Huvis mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 86, EU:T:2008:258, præmis 50).

92 Det er i lyset af disse henvisninger, at velbegrundetheden af det nærværende anbringende skal undersøges.

93 Det skal i den anledning i første omgang bemærkes, at det er ubestridt, at Kommissionen med henblik på fastsættelsen af dumpingmargenen anvendte en anderledes metode i de anfægtede afgørelser end den, der blev benyttet ved den oprindelige undersøgelse, idet den fandt, at der var indtrådt en ændring i omstændighederne.

94 Det fremgår således af de anfægtede afgørelser, at Kommissionen under tilbagebetalingsundersøgelsen først beregnede en individuel dumpingmargen for henholdsvis CHEMK og KF, før den fastsatte en gennemsnitlig dumpingmargen for CHEMK-koncernen (herefter »den nye metode«). Under den oprindelige undersøgelse havde institutionerne derimod sammenlagt alle de relevante oplysninger vedrørende CHEMK's og KF's interne salg i eksportlandet, produktionsomkostninger, rentabilitet og salg til EU (herefter »den oprindelige metode«).

95 Som Kommissionen har forklaret i sine skriftlige indlæg uden at blive modsagt af sagsøgeren, adskiller disse to metoder sig således fra hinanden ved det tidspunkt, på hvilket oplysningerne vedrørende CHEMK og KF blev sammenlagt med henblik på fastsættelsen af dumpingmargenen for CHEMK-koncernen. De nævnte oplysninger blev således inden for rammerne af den nye metode sammenlagt med det formål at beregne dumpingmargenen fra det tidspunkt, hvor Kommissionen begyndte at beregne en individuel dumpingmargen for henholdsvis CHEMK og KF på grundlag af en individuel eksportpris og en individuel normal værdi for hvert af disse selskaber, inden den adderede de således beregnede beløb og fastsatte en gennemsnitlig dumpingmargen. Institutionerne havde derimod inden for rammerne af den oprindelige metode allerede fra begyndelsen sammenlagt oplysningerne vedrørende CHEMK og KF, således at der ikke var blevet gjort nogen forskel hvad angik eksportprisen og den normale værdi.

96 Under disse forhold skal det dernæst undersøges, hvorvidt Kommissionen var berettiget til at anvende den nye metode under tilbagebetalingsundersøgelsen. Eftersom sagsøgeren, således som selskabet bekræftede under retsmødet, ikke har anfægtet den nye metodes forenelighed med grundforordningens artikel 2, skal det i den anledning efterprøves, om Kommissionen har påvist, at omstændighederne faktisk havde ændret sig, og at denne ændring kunne begrunde anvendelsen af den nye metode.

97 Det fremgår i den forbindelse af de anfægtede afgørelser, at Kommissionen konkluderede, at der forelå en ændring i omstændighederne på grund af – i hovedtrækkene – en ændring i CHEMK-koncernens struktur og i CHEMK's og KF's eksportsalgsorganisering. Kommissionen vurderede i den anledning for det første, at det under den oprindelige undersøgelse forholdt sig således, at alene CHEMK opererede som eksporterende producent i CHEMK-koncernen, eftersom samtlige eksportsalg fra de to producenter i koncernen, CHEMK og KF, blev udført med CHEMK som mellemled, og at CHEMK eksporterede produkterne gennem flere forretningsmæssigt forbundne aktører, inden selskabet solgte dem til slutkøberne i EU. Derimod fandt Kommissionen, at såvel CHEMK som KF i løbet af tilbagebetalingsundersøgelsen skulle anses for eksporterende producenter, eftersom disse to selskaber solgte deres produktion individuelt og direkte til sagsøgeren med henblik på eksporten til EU. Kommissionen vurderede således, at mens CHEMK-koncernen under den oprindelige undersøgelse foretog sin eksport gennem én enkelt salgskanal, skete eksporten under tilbagebetalingsundersøgelsen gennem to salgskanaler. Kommissionen lagde dernæst til grund, at det i forbindelse med den oprindelige undersøgelse var praktisk taget umuligt at fastsætte individuelle eksportpriser for CHEMK og KF, da oprindelsen af de produkter, der var blevet solgt til uafhængige opkøbere i EU, ikke var specificeret på salgslisterne, hvorimod disse oplysninger blev fremlagt i løbet af tilbagebetalingsundersøgelsen. Hvad endelig angik salgsstrukturen på eksportlandets hjemmemarked bemærkede Kommissionen, at en forretningsmæssigt forbundet aktør under den oprindelige undersøgelse solgte dele af koncernens produktion på dette hjemmemarked, hvorimod alle de interne salg under tilbagebetalingsundersøgelsen blev gennemført direkte af CHEMK og KF.

98 Det følger af disse henvisninger til de anfægtede afgørelser, at konklusionen om, at der forelå en ændring i omstændighederne, der kunne begrunde en metodeændring, i det væsentlige var baseret på ændringen i CHEMK-koncernens struktur og i organiseringen af denne koncerns eksportsalg, især på grund af sagsøgerens integrering i denne struktur og ændringen i eksportsalgskanalerne. Kommissionen identificerede således CHEMK og KF som to eksporterende producenter, der gennemførte deres eksportsalg med sagsøgeren som mellemled. Desuden blev alle salgene på eksportlandets hjemmemarked nu gennemført direkte af CHEMK og KF. Følgelig – og i øvrigt under hensyn til, at Kommissionen til forskel fra, hvad der var tilfældet under den oprindelige undersøgelse,

kunne råde over oplysninger, som gav den mulighed for at beregne individuelle eksportpriser for CHEMK og KF – anvendte Kommissionen den nye metode ved at beregne individuelle dumpingmargener for hver af de to eksporterende producenter, inden den på baggrund af deres tilhørsforhold til CHEMK-koncernen fastsatte en vægtet gennemsnitlig dumpingmargen for den nævnte koncern.

99 CHEMK-koncernen var således genstand for betydelige forandringer, især som følge af sagsøgerens integrering i koncernen og i organiseringen af eksportsalgene til EU, hvilket sagsøgeren i øvrigt medgav såvel under den administrative procedure, i sin skrivelse af 20. juni 2012, som under denne sag, i replikken. Hvad angår CHEMK-koncernens eksportsalg har sagsøgeren desuden ikke anfægtet det forhold, at mens både CHEMK's og KF's eksportsalg under den oprindelige undersøgelse blev gennemført af CHEMK gennem flere mellemled, foretog CHEMK og KF under tilbagebetalingsundersøgelsen eksportsalgene individuelt med sagsøgeren som mellemled.

100 Det må lægges til grund, at disse forandringer, der påvirkede CHEMK-koncernens struktur og organiseringen af denne koncerns eksportsalg til EU, udgør en ændring i omstændighederne i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 11, stk. 9.

101 Det skal ligeledes bemærkes, at denne ændring i omstændighederne er af en sådan karakter, at den kan begrunde den foretagne metodeændring i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 9, eftersom den nævnte metodeændring afspejler fremkomsten af en anden salgskanal for CHEMK-koncernen og dermed den indtrufne ændring i denne koncerns salgsorganisering.

102 Der skal således erindres om, at Kommissionen i medfør af den nye metode beregnede individuelle dumpingmargener for hver af de to eksporterende producenter, CHEMK et KF, inden den fastsatte en gennemsnitlig dumpingmargen for CHEMK-koncernen. Denne beregning af individuelle dumpingmargener, der afspejler dobbeltheden af CHEMK-koncernens eksportkanaler, kræver imidlertid en forudgående beregning af normale værdier og individuelle eksportpriser for hver af den nævnte koncerns to eksporterende producenter.

103 De argumenter, som sagsøgeren har anført til støtte for det andet anbringende, kan ikke ændre ved disse betragtninger. Disse argumenter kan i hovedtrækkene inddeles i tre rækker af argumenter.

104 Sagsøgeren har i den første række af argumenter anfægtet de begrundelser for de anfægtede afgørelser, på hvilke Kommissionen støttede sin konklusion om, at der forelå en ændring i omstændighederne som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9.

105 Sagsøgeren har for det første anført, at der såvel under den oprindelige undersøgelse som under tilbagebetalingsundersøgelsen kun var én eksporterende producent, således at der ikke har været nogen ændring i omstændighederne i denne henseende. Dels og i modsætning til, hvad Kommissionen har angivet i de anfægtede afgørelser, havde institutionerne behandlet CHEMK-koncernen og ikke selskabet CHEMK som eksporterende producent under den oprindelige undersøgelse. Dels er sagsøgeren af den opfattelse, at CHEMK og KF under tilbagebetalingsundersøgelsen sammen udgjorde en eksporterende producent, eftersom disse to selskaber tilhørte én økonomisk enhed.

106 Selv om det er korrekt, at det, som sagsøgeren har gjort gældende, fremgår af 62. betragtning til den oprindelige forordning, at institutionerne havde kvalificeret CHEMK-koncernen som eksporterende producent, forholder det sig dog ikke desto mindre således – som det fremgår af de anfægtede afgørelser, og som Kommissionen bekræftede under den skriftlige forhandling, uden at sagsøgeren har anfægtet dette – at alene selskabet CHEMK foretog koncernens eksport til EU.

107 Det må under disse forhold lægges til grund, at den blotte formelle kvalificering, under den oprindelige undersøgelse, af CHEMK-koncernen som eksporterende producent er utilstrækkelig til at dokumentere, at institutionerne under denne oprindelige undersøgelse ønskede at basere valget af den oprindelige metode på den betragtning, at CHEMK-koncernen skulle kvalificeres som eksporterende producent, snarere end på den af Kommissionen i sine skriftlige indlæg fremførte betragtning, at CHEMK-koncernen eksporterede gennem kun én af sine to producenter. Det følger heraf, at eftersom der, som det fremgår af præmis 100 ovenfor, er indtruffet en ændring i omstændighederne vedrørende organiseringen af CHEMK-koncernens eksportsalg, kan den blotte formelle kvalificering, under den oprindelige undersøgelse, af den nævnte koncern som eksporterende producent ikke afkræfte den i præmis 101 ovenfor anførte konklusion, ifølge hvilken denne ændring var af en sådan karakter, at den kunne begrunde den af Kommissionen foretagne metodeændring.

108 Hvad angår begrebet én økonomisk enhed skal det i øvrigt bemærkes, at dette begreb i fast retspraksis er blevet benyttet med henblik på at fastsætte den normale værdi som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 1 (dom Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, nævnt ovenfor i præmis 35, EU:C:2012:78, præmis 55). Det følger af denne retspraksis, at når en producent overdrager de opgaver, der normalt varetages af en intern salgsafdeling, til et forhandlerselskab, som producenten har økonomisk kontrol over, er brugen af de priser, som den første uafhængige køber har betalt dette forhandlerselskab, berettiget med henblik på fastsættelsen af den normale værdi, eftersom disse priser kan anses for de priser, der opnås ved det første salg af varen i normal handel som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 1, første afsnit (jf. i denne retning dom af 5.10.1988, sag 250/85, Brother Industries mod Rådet, Sml., EU:C:1988:464, præmis 15, og af 10.3.1992, sag C-171/87, Canon mod Rådet, Sml., EU:C:1992:106, præmis 9 og 11).

109 Det skal desuden påpeges, at denne retspraksis ved analogi er blevet overført på de justeringer, der i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), foretages af eksportprisen (dom Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 35, EU:T:2009:62, præmis 177). Det er i den sammenhæng blevet udtrykkeligt fastslået, at hvis en producent distribuerer sine produkter destineret til EU via et juridisk selvstændigt selskab, men som er under dens økonomiske kontrol, taler kravet om en konstatering, der afspejler den økonomiske virkelighed i forholdet mellem producenten og salgsselskabet, snarere for anvendelsen af begrebet én enkelt økonomisk enhed ved beregningen af eksportprisen (dom Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, nævnt ovenfor i præmis 35, EU:C:2012:78, præmis 55).

110 Det følger heraf, at begrebet én økonomisk enhed navnlig er baseret på nødvendigheden af at tage hensyn til den økonomiske virkelighed i forholdet mellem producenten og dennes salgsselskab, idet sidstnævnte udfører opgaver som en integreret salgsafdeling hos den nævnte producent.

111 Sagsøgeren har derimod med det nærværende argument, som sammenfattet i præmis 105 ovenfor, draget andre slutninger af dette samme begreb én økonomisk enhed. Selskabets argument er således baseret på den præmis, at det forhold, at to producenter tilhører den samme koncern, og sammen med et juridisk selvstændigt selskab, der ligeledes tilhører den nævnte koncern og varetager opgaver som en integreret salgsafdeling, udgør én økonomisk enhed, forpligter institutionerne til at lægge til grund, at alene denne samlede enhed kan kvalificeres som eksporterende producent.

112 Uden at det er fornødent at tage stilling til, hvorvidt CHEMK og KF skal anses for at tilhøre én økonomisk enhed, skal det imidlertid bemærkes, at hverken denne præmis eller, følgelig, den deraf afledte argumentation kan tiltrædes. Dels ses der med denne præmis således bort fra den økonomiske realitet, der består i det forhold, at de to omhandlede producenter – trods deres tilhørsforhold, i egenskab af søsterselskaber ejet af de samme aktionærer, til den samme koncern eller endog til én økonomisk enhed, hvis en sådan antages bevist – udgør selvstændige juridiske enheder, der under tilbagebetalingsundersøgelsen producerede og markedsførte deres produkter individuelt. Der ses med

den nævnte præmis med andre ord bort fra tilstedeværelsen af to selvstændige salgskanaler. Dels har sagsøgeren ikke redegjort for grundene til, at denne økonomiske realitet bør lades ude af betragtning i en situation, hvor der foreligger én økonomisk enhed, hvis en sådan antages bevist.

113 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at Kommissionen med urette konkluderede, at der var fremkommet nye eksportsalgskanaler, eftersom de af CHEMK og KF foretagne salg til sagsøgeren burde anses for salg inden for koncernen, henset til, at der forelå én økonomisk enhed.

114 Af de samme grunde som dem, der er anført i præmis 108-112 ovenfor, kan dette argument ikke tiltrædes.

115 Sagsøgeren har for det tredje anført, at Kommissionen begik en fejl ved at lægge til grund, at det under den oprindelige undersøgelse ville have været umuligt at opstille data vedrørende salgene efter produktionsenhed, skønt den under den nævnte undersøgelse havde undladt at anmode om fremlæggelsen af sådanne data. Ifølge sagsøgeren kan Kommissionen ikke begrunde en ændring i omstændighederne med en ændring i sin undersøgelsesmetode.

116 Disse argumenter fra sagsøgerens side er irrelevante.

117 Dels kan konklusionen om, at der forelå en ændring i omstændighederne, som i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 9, kunne begrunde den af Kommissionen foretagne metodeændring, som det fremgår af præmis 100-102 ovenfor, støttes alene på den af sagsøgeren anerkendte ændring i CHEMK-koncernens struktur og eksportsalgsorganisering. Selv hvis det antages, at Kommissionen, som anført af sagsøgeren, under den oprindelige undersøgelse undlod at anmode om fremlæggelsen af individuelle data, kan en sådan undladelse under disse omstændigheder ikke behæfte konklusionen i de anfægtede afgørelser om, at der forelå en ændring i omstændighederne, med ulovlighed.

118 Dels fremgår det af de anfægtede afgørelser, at Kommissionen har oplyst, at den – såfremt det antages, at den havde kunnet råde over de nødvendige data til at opstille individuelle eksportpriser for hver producent – ikke ville have kunnet foretage sådanne individuelle beregninger, eftersom der under den oprindelige undersøgelse kun var én enkelt eksporterende producent. Sagsøgeren har ikke bestridt denne vurdering, ifølge hvilken der under alle omstændigheder ikke kunne foretages individuelle beregninger under den oprindelige undersøgelse.

119 I øvrigt og under alle omstændigheder fremgår det af sagsakterne, at disse argumenter fra sagsøgerens side ligeledes er ugrundede. Selv om det er korrekt, at Kommissionen ikke udtrykkeligt anmodede om fremlæggelsen af data vedrørende de eksportsalg fra KF, der var blevet udført gennem CHEMK, fremgår det således ikke desto mindre af de nævnte sagsakter, at Kommissionen, således som denne har bekræftet i sine skriftlige indlæg, faktisk anmodede CHEMK og KF om at fremsende data, som ville have givet denne mulighed for at foretage en individuel beregning af den normale værdi og eksportprisen vedrørende hvert af disse to selskaber. For det første anmodede Kommissionen ved skrivelse af 9. marts 2007 om en klarlægning af de transaktioner, der fremgik af de af CHEMK forelagte oplysninger, og navnlig af deres oprindelse. Dernæst anmodede Kommissionen ved samme skrivelse om en række klarlægninger angående CHEMK's eksportsalg. Endelig anmodede Kommissionen ved skrivelse af 20. april 2007 om en række præciseringer angående de eksportsalg, der var blevet udført gennem bestemte, i skrivelsen anførte mellemhandlere. Det fremgår imidlertid af sagsakterne, at CHEMK-koncernen ikke som svar på disse anmodninger fremkom med de begærede individuelle data.

120 Det skal i den forbindelse atter tilføjes, at sagsøgeren under denne sag dels ikke har bestridt indholdet af de i præmis 119 ovenfor anførte dataanmodninger. Dels har selskabet ikke fremført nogen væsentlig argumentation med det formål at godtgøre, at de nævnte data ikke ville have kunnet give Kommissionen mulighed for at foretage en individuel beregning af den normale værdi og

eksportprisen vedrørende henholdsvis CHEMK og KF. Sagsøgeren angav derimod under retsmødet, at »Kommissionen måske [...] [havde] ret, […] da den [udtalte], at den havde anmodet om data for mellemhandlerne«, alt imens selskabet præciserede, »at disse mellemhandlere ikke blev tilstrækkeligt kontrolleret til at [kunne] levere sådanne oplysninger«.

121 Sagsøgeren har for det fjerde gjort gældende, at den påståede ændring i omstændighederne på eksportlandets hjemmemarked var ubetydelig og ikke kunne anses for at kunne begrunde en metodeændring.

122 Ud over at sagsøgeren ved de argumenter, der i hovedtrækkene er henvist til i den foregående præmis, har anerkendt, at der forelå en ændring i omstændighederne på eksportlandets hjemmemarked, skal det imidlertid fastslås, at selv hvis det antages, at den nævnte ændring, som hævdet af selskabet, på grund af sin ubetydelige karakter ikke kunne tjene som begrundelse for en metodeændring, forholder det sig ikke desto mindre således, at metodeændringen, herunder hvad angik fastsættelsen af den normale værdi – således som Kommissionen med rette har redegjort for i sine skriftlige indlæg – er baseret på en flerhed af faktuelle ændringer. Disse omfatter især de ændringer, der påvirkede CHEMK-koncernens struktur og eksportsalgsorganisering, hvilke, som det fremgår af præmis 100-102 ovenfor, i sig selv var tilstrækkelige til at kunne begrunde den af Kommissionen foretagne metodeændring.

123 Det skal i den forbindelse tilføjes, at det, som allerede påpeget i præmis 102 ovenfor, netop er tilstedeværelsen af to eksporterende producenter, der kan begrunde anvendelsen af den nye metode, i medfør af hvilken Kommissionen på grundlag af normale værdier og individuelle eksportpriser fastlagde to individuelle dumpingmargener for henholdsvis CHEMK og KF, før den fastsatte en gennemsnitlig dumpingmargen for CHEMK-koncernen.

124 Det følger heraf, at selv hvis det antages, at de betragtninger, som Kommissionen har anført i de anfægtede afgørelser vedrørende en eventuel ændring på eksportlandets marked, er behæftede med en fejl, kan en sådan fejl ikke behæfte de anfægtede afgørelser med ulovlighed.

125 Under disse omstændigheder og uden at det er fornødent at tage stilling til, hvorvidt Kommissionen kunne kvalificere ændringen på eksportlandets marked som en ændring i omstændighederne i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 11, stk. 9, skal det konkluderes, at de af sagsøgeren i den forbindelse anførte argumenter er irrelevante.

126 Sagsøgeren har for det femte gjort gældende, at udsagnet i de anfægtede afgørelser om, at den nye metode er mere præcis, er uden relevans, idet hensigtsmæssighedsovervejelser ikke kan begrunde en ændring i omstændighederne og følgelig heller ikke en metodeændring. Kommissionen har desuden ikke anført, at den oprindelige metode ikke var i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2.

127 Ifølge den i præmis 91 ovenfor citerede retspraksis er det ganske vist ikke tilstrækkeligt til at begrunde en metodeændring, at en ny metode er mere hensigtsmæssig end den tidligere, for så vidt som denne sidstnævnte metode er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2.

128 I den foreliggende sag skal det dog bemærkes, at Kommissionen, som det allerede er blevet fastslået, udtrykkeligt baserede anvendelsen af en ny metode på tilstedeværelsen af en ændring i omstændighederne.

129 Under disse omstændigheder kan argumenterne om, at Kommissionen støttede metodeændringen på hensigtsmæssighedsovervejelser og ikke gjorde gældende, at den oprindelige metode ikke var i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, ikke behæfte de anfægtede afgørelser med ulovlighed, hvorfor de skal forkastes som værende irrelevante.

130 Sagsøgeren har med den anden række af argumenter i det væsentlige kritiseret Kommissionen for ikke at have dokumenteret, at den påståede ændring i omstændighederne havde haft en indvirkning på den af institutionerne anvendte oprindelige metode, selv om metodeændringen i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 9, skal være nødvendig og direkte knyttet til ændringen i omstændighederne. Den af Kommissionen påberåbte ændring i omstændighederne vedrører imidlertid hovedsageligt ændringer i CHEMK-koncernens eksportsalgsstruktur, hvorimod den nye metode hovedsageligt berører den normale værdi. I øvrigt undlod Kommissionen at redegøre for, hvordan ændringerne vedrørende koncernens eksportsalgsstruktur kunne have haft en indvirkning på metoden til beregning af den normale værdi, eksportprisen eller dumpingmargenen.

131 Henset til de betragtninger, der er anført i præmis 101, 102, 122 og 123 ovenfor, skal disse argumenter forkastes. Som allerede påpeget var anvendelsen af den nye metode – herunder det, at den indebar en beregning af en individuel normal værdi for hver af de to producenter – således berettiget i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 9, ud fra ændringen i omstændighederne vedrørende CHEMK-koncernens struktur og salgsorganisering.

132 Sagsøgeren har i den tredje række af argumenter gjort gældende, at Kommissionens skønsbeføjelser er begrænsede i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 9, således at Kommissionen i den foreliggende sag var forpligtet til at anvende den oprindelige metode under tilbagebetalingsundersøgelsen.

133 Sagsøgeren er for det første af den opfattelse, at antidumpingaftalens artikel 18, afsnit 3.1, i tilbagebetalingsundersøgelser giver forrang for den metode til beregning af dumpingmargenen, der er blevet benyttet i den seneste undersøgelse, som dækker dumpingen, i forhold til antidumpingaftalens bestemmelser.

134 Det skal i den anledning bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at WTO-aftalerne efter deres art og opbygning ikke udgør regler, hvis overholdelse i EU-institutionernes retsakter er genstand for efterprøvelse ved EU's retsinstanser i henhold til artikel 263, stk. 1, TEUF (dom af 23.11.1999, sag C-149/96, Portugal mod Rådet, Sml., EU:C:1999:574, præmis 47, og af 9.1.2003, sag C-76/00 P, Petrotub og Republica mod Rådet, Sml., EU:C:2003:4, præmis 53, samt dom Ikea Wholesale, nævnt ovenfor i præmis 37, EU:C:2007:547, præmis 29). Såfremt EU har ønsket at opfylde en særlig inden for rammerne af WTO påtaget forpligtelse, eller når den pågældende EU-retsakt udtrykkeligt henviser til bestemte bestemmelser i WTO-aftalerne, tilkommer det dog EU's retsinstanser at prøve den pågældende EU-retsakts lovlighed efter WTO-bestemmelserne (domme Portugal mod Rådet, EU:C:1999:574, præmis 49, Petrotub og Republica mod Rådet, EU:C:2003:4, præmis 54, og Ikea Wholesale, nævnt ovenfor i præmis 37, EU:C:2007:547, præmis 30).

135 Det fremgår af tredje betragtning til grundforordningen, at denne bl.a. har til formål i videst muligt omfang til EU-lovgivningen at overføre de regler, som er indeholdt i antidumpingaftalen, herunder bl.a. reglerne vedrørende varigheden og genoptagelsen af undersøgelsen af antidumpingtolden (jf. analogt dom Petrotub og Republica mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 134, EU:C:2003:4, præmis 55).

136 Det følger heraf, at grundforordningens bestemmelser så vidt muligt skal fortolkes i lyset af de tilsvarende bestemmelser i antidumpingaftalen (jf. dom Petrotub og Republica mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 134, EU:C:2003:4, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

137 Dels indeholder antidumpingaftalen imidlertid ikke bestemmelser svarende til bestemmelserne i grundforordningens artikel 11, stk. 9, således at den i sidstnævnte bestemmelse indeholdte regel ikke kan betragtes som en gennemførelse af en af de detaljerede regler i antidumpingaftalen, som skal fortolkes i overensstemmelse med denne (generaladvokat Cruz Villalóns forslag til afgørelse i sag C-374/12, Valimar, Sml., EU:C:2014:118, præmis 74).

138 Dels skal det bemærkes, at antidumpingaftalens artikel 18, stk. 3, og artikel 18, afsnit 3.1, bestemmer følgende:

»18.3. Bestemmelserne i [antidumpingaftalen] finder anvendelse på undersøgelser og fornyede undersøgelser af gældende foranstaltninger, som er indledt i henhold til anmodninger, der er indgivet på eller efter datoen for WTO-overenskomstens ikrafttræden for et medlem, jf. dog afsnit 3.1 og 3.2.

18.3.1. Beregningen af dumpingmargener som led i tilbagebetalingsprocedurer i henhold til artikel 9, stk. 3, finder sted på grundlag af de regler, der er anvendt i den seneste fastlæggelse eller fornyede undersøgelse af dumping.«

139 Det følger således af ordlyden og sammenhængen af de i præmis 138 ovenfor citerede bestemmelser, at antidumpingaftalens artikel 18, afsnit 3.1 – til forskel fra grundforordningens artikel 11, stk. 9, som identificerer den metode, der finder anvendelse på enhver tilbagebetalingsundersøgelse – indgår i den nævnte aftales afsluttende bestemmelser og nærmere bestemt i dem, der er angivet i aftalens artikel 18, stk. 3, som fastlægger dens tidsmæssige anvendelighed. Sagsøgeren synes i øvrigt selv at have anerkendt dette i sine skriftlige indlæg, idet selskabet har anført, at antidumpingaftalens artikel 18, afsnit 3.1, »finder anvendelse, selv om den oprindelige metode til beregning af dumpingmargenen, der blev benyttet inden antidumpingaftalens ikrafttræden, er blevet uforenelig med denne aftale efter dennes ikrafttræden«.

140 Det følger heraf, at grundforordningens artikel 11, stk. 9, som Kommissionen med rette har fremhævet, ikke gennemfører antidumpingaftalens artikel 18, afsnit 3.1, således at denne sidstnævnte bestemmelse er uden relevans inden for rammerne af det andet anbringende.

141 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at Kommissionen har begrænset sine skønsbeføjelser ved, i den fortolkende meddelelses punkt 3.2.3, litra a), at forpligte sig til at anvende den oprindelige metode under tilbagebetalingsundersøgelsen.

142 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at en fortolkende retsakt såsom den fortolkende meddelelse, der ifølge sin præambel fastlægger retningslinjerne for anvendelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 8, ikke kan ændre bindende bestemmelser i en forordning (dom af 12.2.2014, sag T-81/12, Beco mod Kommissionen, Sml., EU:T:2014:71, præmis 50; jf. ligeledes i denne retning dom af 28.1.1992, sag C-266/90, Soba, Sml., EU:C:1992:36, præmis 19, og af 22.4.1993, sag T-9/92, Peugeot mod Kommissionen, Sml., EU:T:1993:38, præmis 44).

143 Det følger nemlig af fast retspraksis, at Kommissionen er bundet af de rammebestemmelser og meddelelser, som den vedtager, men kun i det omfang de ikke afviger fra trinhøjere bestemmelser (dom Beco mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 142, EU:T:2014:71, præmis 51; jf. ligeledes analogt dom af 2.12.2010, sag C-464/09 P, Holland Malt mod Kommissionen, Sml., EU:C:2010:733, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

144 Det følger heraf, at det – i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende – ikke kan udledes af den fortolkende meddelelses punkt 3.2.3, litra a), at Kommissionen var forpligtet til under alle forhold og uden undtagelse at anvende den samme metode under tilbagebetalingsundersøgelsen som den, der blev anvendt ved den oprindelige undersøgelse. En sådan indskrænkning af Kommissionens skønsbeføjelser ville således være uforenelig med den i grundforordningens artikel 11, stk. 9, indførte mulighed for at foretage en metodeændring i tilfælde af en ændring i omstændighederne.

145 I lyset af det ovenstående skal det af sagsøgeren fremsatte andet anbringende forkastes.

146 På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger må Europa-Kommissionen frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

147 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) RFA International, LP betaler sagens omkostninger.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. marts 2015.

Underskrifter